

Sygn. akt V Kz 207/21

II Kp 9/21, PR Ds. 695.2020

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Damian Krakowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Rafała Sadowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **K. W.**, syna G. i M.
z domu M., urodzonego dnia (...) w K.,

podejrzanego o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

z zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 26 stycznia 2021 roku

o przedłużeniu stosowania wobec podejrzanego K. W. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 30 kwietnia 2021 roku

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k., art. 275 § 1 i § 2 k.p.k.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. uchylić stosowany wobec K. W. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania,
2. zastosować wobec podejrzanego K. W. dozór Policji z obowiązkiem stawiennictwa raz w tygodniu we właściwej dla miejsca zamieszkania jednostce Policji.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2021 roku Sąd Rejonowy w Kutnie na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył stosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 30 kwietnia 2021 roku.

Postanowienie zaskarżył w całości obrońca, zarzucając relewantne naruszenie przepisów postępowania, to jest:

- art. 249 § 1 k.p.k. polegającą na zastosowaniu izolacyjnego środka zapobiegawczego, mimo że nie jest ono niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania, bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a także powołane przez prokuratora dalsze czynności wskazane we wniosku, świadczą, że nie istnieje konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania,

- art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez przedłużenie tymczasowego aresztowania mimo braku obawy matactwa,

- art. 258 § 2 k.p.k. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że groźba wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności rodzi uzasadnioną obawę negatywnego wpływu na dalszy tok postępowania,

- art. 257 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że grożąca podejrzanemu surowa kara uzasadnia stosowanie tymczasowego aresztowania w sytuacji, gdy dla zapewnienia prawidłowego toku tego postępowania wystarczającym jest zastosowanie środków o charakterze wolnościowym,

- art. 263 § 2 k.p.k. poprzez przewlekłe prowadzenie postępowania przygotowawczego.

Ponadto obrońca zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść skarżonego postanowienia, polegający na uznaniu, że wyłącznie tymczasowe aresztowanie zabezpieczy prawidłowy tok procesu.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę postanowienia i zastosowanie wolnościowych środków prewencji procesowej.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Słuszny jest zarzut obrazy art. 263 § 2 k.p.k. Naruszenie normy miało oczywisty wpływ na treść rozstrzygnięcia. Skutkowało bowiem przedłużeniem stosowania izolacyjnego środka przymusu przy niespełnieniu wszystkich warunków określonych przez ustawodawcę.

Warunkiem przedłużenia tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym jest oprócz spełnienia przesłanek z art. 249 § 1 k.p.k.

i art. 258 § 1 k.p.k., przy braku przeszkód z art. 259 k.p.k., wystąpienie przesłanki szczególnej w postaci niemożności ukończenia postępowania przygotowawczego

w dotychczas określonym terminie „ze względu na szczególne okoliczności sprawy” (art. 263 § 1 k.p.k.) /G. Krysztofiuk, w: D. Drajewicz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 263, 2020, Legalis/.

Sąd I instancji w sposób nieuprawniony przyjął, że trwającego już ponad 9 miesięcy śledztwa nie można było ukończyć ze względu na szczególne, obiektywne okoliczności sprawy. Wskazać bowiem należy, co następuje.

Jako uzasadnienie trzeciego wniosku o przedłużenie Prokurator wskazał „konieczność kontynuowania postępowania (...) przeprowadzenia dalszych czynności śledztwa m.in. poprzez uzyskanie danych od operatorów telekomunikacyjnych, przesłuchania innych osób kupujących narkotyki od podejrzanego i uzupełnienie zarzutów stawianych podejrzanemu” (wniosek k. 30dw.).

Tymczasem powodem przedłużenia izolacyjnego środka przymusu nie może być konieczność przeprowadzenia podstawowych czynności postępowania przygotowawczego, niezbędnych do realizacji jego celów opisanych w art. 297 § 1 k.p.k. Zbieranie materiału dowodowego jest istotą każdego postępowania przygotowawczego i służy realizacji jego celów i tym samym nie może być równoznaczne ze „szczególnymi okolicznościami sprawy” (postanowienie SA w Krakowie z 12.12.2013r., II AKz 492/13, Lex 1409142). Szczególną okolicznością nie może być także samo stwierdzenie, że zachodzi potrzeba zbierania kolejnych dowodów, po to by wyjaśnić wszystkie istotne okoliczności sprawy oraz ewentualnie przerehabilitować treść przedstawionych podejrzanemu zarzutów (postanowienie SN z 12.3.2009r., WZ 15/09, OSNKW 2009, nr 7, poz. 52).

Co znamienne, stopień skomplikowania sprawy nie jest znaczny.

K. W. stoi pod zarzutem 4 przestępstw o nieskomplikowanej strukturze jurydycznej i faktycznej (posiadanie narkotyków, posiadanie broni, udzielenie prohibitu). Od przedstawienia podejrzanemu zarzutów w dniu 5 maja 2020 roku (k. 138) przez 10 miesięcy śledztwa nie dokonany ich zmiany. W sprawie nie zachodzi potrzeba przeprowadzania

czasochłonnych, nadzwyczajnych czynności dowodowych w postaci choćby przesłuchania świadków w drodze pomocy międzynarodowej, przeprowadzenia opinii instytutu, obserwacji psychiatrycznej.

Sąd Rejonowy błędnie powołał się także na „wciąż rozwojowy charakter sprawy”. Słusznie dostrzegł obrońca, iż powoływanie się na „rozwojowość” śledztwa w sytuacji nieukończenia go w 10 miesięcznym okresie stosowania tymczasowego aresztu jest nadużyciem.

Niezależnie od tego, „rozwojowy charakter” postępowania nie może być w ogóle uznany za okoliczność z art. 263 § 2 k.p.k. Pod tym ogólnym określeniem „kryją się” zaszłości jeszcze nieznanne w postępowaniu, które ma się nadzieję dopiero ujawnić. Skoro nie są one znane nie tylko podejrzanemu, ale nawet Prokuratorowi, zatem nie zostały objęte postanowieniem o przedstawieniu zarzutów, to nie stanowią przedmiotu postępowania, podejrzany nie może się przed tym bronić, a prowadzący śledztwo nawet mu ich nie zarzuca. Taki motyw przedłużenia aresztowania należy traktować jako nieistniejący i niewystarczający (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10.1.2008r., II AKz 672/07, KZS 2008, Nr 1, poz. 60).

Ponadto mając na względzie dotychczasowy bieg postępowania, należy przywołać następującą wypowiedź Sądu Apelacyjnego w Krakowie: „Choć nadzorowanie sprawności śledztwa jest kompetencją zwierzchników prowadzącego je, to gdy powoduje odbieranie wolności, sąd nie może uchylić się od dokładniejszej oceny powodów, dla których śledztwo się przedłuża. Nie jest wystarczające stwierdzenie, że niemal każda czynność procesowa powoduje potrzebę wyjaśniania kolejnych okoliczności. Gdyby temu bezkrytycznie ulegać, śledztwo praktycznie nigdy by się nie zakończyło. Trzeba powtórzyć (...) postulat samoograniczenia się śledztwa i podejmowania przez nie zadań stosownie do posiadanych środków. Śledztwo powinno dążyć do zakończenia, a gdy stosowane jest tymczasowe aresztowanie, powinno przewidywać zakończenie, inaczej aresztowanie traci swój sens. (postanowienie SA Krakowie z 13.1.2008r., II AKz 677/08, Lex 493936).

Podkreślić należy, że w niniejszej nieskomplikowanej sprawie, gdzie materiał dowodowy zgromadzono w zaledwie 3 tomach czas trwania izolacyjnego środka przymusu zbliżył się do maksymalnego czasu, na jaki Sąd właściwy do rozpoznania sprawy może przedłużyć tymczasowe aresztowanie, to jest 12 miesięcy (art. 263 § 2 k.p.k.). Podejrzany jest tymczasowo aresztowany 10 miesięcy.

Oceny tej nie zmienia załączenie dopiero na posiedzeniu Sądu Okręgowego odtajnionych materiałów z pracy operacyjnej i protokołów przesłuchać 10 świadków (które według oświadczenia Prokuratora nie były znane Sądowi Rejonowemu w Kutnie, a więc organowi przedłużającemu areszt). Nagrania rozmów dotyczą zdarzeń sprzed zatrzymania podejrzanego, a więc Prokurator od co najmniej roku znał ich treść. Był to wystarczający czas na ukierunkowanie postępowania dowodowego.

Zdynamizowanie czynności dowodowych po 3. Przedłużeniu tymczasowego aresztowania nie zmienia tego, że areszt powinien być elementem usprawniającym postępowanie na tyle, by nie przekraczać podstawowego czasu trwania śledztwa.

Wobec przyjęcia, że stosowanie tymczasowego aresztowania powinno ustać, Sąd Okręgowy nie odnosi się do pozostałych zarzutów (art. 436 k.p.k.).

Mając jednak na uwadze fakt, że materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych czynów, uwzględniając rodzaj, charakter i nasilenie obaw z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania zastosowano środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji.

Kierując się przedstawionymi motywami, orzeczono jak w sentencji.